

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 2

« ΣΗΥΡΟ! ΑΙ! ΣΗΥΡΟ! ΕΛΑ ΓΡΗΓΟΡΑ! »

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

Α'

—Σπύρο! Αΐ! Σπύρο! Ελα γρήγορα! Ελα!
Έπεσε η φουσκοθαλασσιά!

Φωνάζει ο Κωσταντής προς τον σύντροφόν του, τον οποίον διακρίνει μακρόθεν ερχόμενον και φέροντα τα κωπία.

Τον Κωναταντήν, αν δεν τον ακούετε, τον βλέπετε όμως ότι φωνάζει παρατηρείτε πώς μεταχειρίζεται ως κογγύλην την χείρα του δια να ακούεται μακρότερον ή φωνή του;

Ο Κωσταντής είνε αλιεύς φαίνεται και από το δικτυόν το οποίον έχει περασμένον περί τον βραχιόνά του· εκεί κάτω δε εις την άκτίν, την άκτίν του παλαιού Φαλήρου, ως βλέπετε, είνε τραδηγμένη ή αλιευτική του λέμβος.

Το πρωί πυκνά σύννεφα έσκέπαζον τον ουρανόν, αλλά τώρα ή μαυρίλα διελύθη, ο ουρανός εκθαρίσσε, ή φουσκοθαλασσιά έπεσε και θα υπάγουν να φαρεύσουν.

Β'

Παρατηρήσατε καλά τον Κωσταντήν· είνε νεώτατος, μόλις δεκαοκτώ ετών και όμως είνε οικογενειάρχης· έχει ολοκληρον οικογένειαν να διαθρέψη, την οικογένειαν του αδελφού του Λεωνίδα.

Ο Λεωνίδας ήτον αλιεύς και αυτός· είχεν ιδικόν του τρεχαντήρι, ήτο φιλόπονος και έτρεφε πολυ καλά την οικογένειάν του· έγηροκόμησε μάλιστα και τον γέροντα πατέρα του μέχρι της τελευταίας του αναπνοής· αλλά μίαν ημέραν, οτε υπήγε να φαρεύση και άπεμακρόνθη πολυ από την παραλίαν, καταληφθείς αίφνης υπό της τρικυμίας, ήναγκάσθη να παλαίση επί τέσσαρας δλοκλήρους ώρας με τα άγρια και άφριζοντα κύματα, τα οποία έζήτουν να τον καταπίωσι, όπως σώση την ζωήν του και το αλιευτικόν του πλοιάριον· και έσωσε μόν και τα δύο ως εκ θαύματος δια της σπανίας του γενναϊότητος, αλλά επειδή επί τέσσαρας ώρας έμεινε βρεγμένος από κορυφής μέχρις όνυχων, εν ώ το φύγος ήτο δριμύτατον και ο άνεμος έπνεε παγερός από των πέριξ χιονισμένων βουνών, την επάυριον μόλις επέστρεφεν από την εκκλησίαν, όπου είχεν υπάγει την λαμπάδα την οποίαν κατά την στιγμήν του κινδύνου έταξεν εις τον άγιον Νικόλαον, έπεσεν εις την κλίνην βαρέως άσθενής· κατ' άρχας τον κατέλαβε σφοδρότατος πυρετός, έπειτα ή άσθένεια έλαβη άλλην τροπήν· προσεκάλεσεν ια-

τρούς, συνεκάλεσεν ιατροσυμβούλιον, άλλ' άλλοιμονον! ή άσθένειά του δεν έθεραπεύετο! έμεινε κληνήρης, έθχεν, έπυεν αίμα· είχε γίνει ισχνός, ισχνός, μόνον τα κόκκαλά του έμειναν, και άγχορός ως να έσηκώθη από κανένα τάφον.

Από την μαύρην εκείνην ημέραν της άσθενείας ή δυστυχία έμδθηεν εις την οίκίαν του.

Έπρεπε να έργασθη δια να θρέψη τα τέσσαρα μικρά τέκνα του και την σύζυγόν του και εκείνος δεν ήδύνατο να κινηθή!

Η δυστυχής του σύζυγος! βλέπουσα τον Λεωνίδα εις τοιαύτην κατάστασιν, βλέπουσα και τα τέκνα της τα οποία περιεκύκλων την κλίνην του καταλυπημένα, ως να ήσθάνοντο οτι ο πατήρ των ήτο νεκρός μάλλον, ή ζών πλέον, και οτι ήσαν έρημα χωρίς προστάτην εις τον κόσμον, εκλείετο εις το άλλο δωμάτιον της οίκίας και εκεί καθημένη εις μίαν γωνίαν έκλαιε, έκτύπα τα στήθη της, έμάδα τας τρίχας της κεφαλής της με άπελπισίαν και έπιθύριζεν ως τρελλή εν μέσω σπαρκατικών λυγμών.

—Τι θα γίνωμεν, Θεέ μου, τι θα γίνωμεν!

Αν δε εισήρχετο κανέν παιδίον της σιγά, σιγά, το ένηγαλίζετο, το έφιλει, και έβρεχε με τα δάκρυά της τας παιδικάς του παρειάς:

Και έπειτα έσπόγγιζε τους οφθαλμούς της και μετέβαινε παρά την κλίνην του συζύγου της, προσπαθούσα να φανή ήσυχος, άτάραχος, με το μειδίωμα εις τα χείλη ένίοτε—ω! τί μικρόν μειδίωμα ήτον εκείνο!—άγωνιζόμενη να μη φανη λυπημένη πολυ, όπως μη τον λυπήση!

Τι θα εγίνοντο, αληθώς, τί θα εγίνοντο;

Ο Λεωνίδας δεν είχε πλέον τίποτε· τίποτε· οι ιατροί, τα ιατρικά, δαπάναι δύο ετών, κατά τα οποία έκειτο κληνήρης και κατά τα οποία ουδέ στιγμήν ήδυνήθη να έργασθη, του άφήρεσαν και τον τελευταίον του όβολόν· είχε δανεισθη και έβαλεν ενέχυρον το τρεχαντήρι του, άλλ' επειδή δεν ειμπόρεσε να πληρώση εγκαίρως, οι δανεισταί του το έβγαλαν εις δημοπρασίαν, και το έπώλησαν εις την ήμισείαν του αξίαν, μη τυχόν και χάσουν τα χρήματά των!

Τα έπιπλά των εν προς εν όλα έπωλήθησαν. Ω! Όταν ήναγκάζοντο να πωλήσωσι κανέν των έπιπλων ήτο ημέρα λύπης και δακρύων, τοίς έφαινετο πολυ, πολυ θλιβερόν, έσπάραζεν ή καρδιά των ως να άπεχωρίζοντο φίλον των αγαπητόν τον οποίον είχαν γνωρίσει εις άλλους καιρούς, κατά τας ημέρας της ευτυχίας των· επί τέλους

έμεινε γυμνή και πένθιμος ή μικρά των οίκία, την οποίαν ύπεθήκεισαν και αυτήν εις ένα γέροντα τοκιστήν παρά του οποίου εδανείσθησαν μερικα χρήματα. Διότι χρημάτων είχαν ανάγκην· έπρεπε να τρώγουν, να ενδύωνται, να εξοδεύουν τόσαι ψυχαι και ο Λεωνίδας ήτο άσθενής!

Δεν είχαν λοιπόν τίποτε πλέον. Μετ' άλλιον δεν θα είχαν ουτε ψωμί.

Η σύζυγός του δεν ειμπόρει να έργασθη· από την λύπην ή οποία κατέτρωγε τα σπλάγχνα της, από τας μακράς άργυπίας πλησίον της κλίνης του συζύγου της, από τας στερήσεις, είχε γίνει τόσοσ αδύνατος, ώστε την έλυπειτο όστις την έδλεπε. Και αυτή ή ίδια ήπόρει πως ίστατο άνόμη εις τους πόδας της. Και όμως δις έδοκίμασε να πλύνη ξένα ενδύματα, αλλά και τας δύο φοράς ήσθένησε. Και αν ήσθένει εκείνη, ποίος θα έπεριποιείτο τον σύζυγόν της; Χάριν του συζύγου της λοιπόν έπρεπε να φροντίξη δια την υγίειάν της.

Δεν είχαν τίποτε, τίποτε!

Θ' απέθνησκον της πείνης, ή τα δυστυχη μικρά θα ήναγκάζοντο χαμμιάν έσπέραν επί τέλους να έξέλθουν εις τους δρόμους, να παραφυλάξουν εις σκοτεινήν τινά γωνίαν, ν' απλώσουν την μικράν των χείρα προς τους διαβάτας ψιθυρίζοντα δειλά, δειλά και λυπητερά:

—Μία πεντάρα, αφεντικό!

Θά εγίνοντο έπαίται!

Και άμα το έμάνθανεν ο Λεωνίδας θα έξεψύχει άμέσως από την έντροπήν του και από την λύπην του! . . .

Γ'

Τότε επέστρεφεν από το μακρόν του ταξείδιον το πλοίον εις το οποίον ήτο ναυτόπαις ο Κωσταντής. Όταν ήσθένησεν ο Λεωνίδας, ο Κωσταντής ήτο δεκα πέντε ετών. Τότε ήτο δεκαεπτά. Είδε την κατάστασιν του αδελφού του, ειδε την κατάστασιν της οικογενείας του, ειδε την ένδειαν, την δυστυχίαν, ή οποία την έβασάνιζε.

Και έλαβε μίαν μεγάλην άπόφασιν:—να έργασθη αυτός δι' όλου.

Ο Κωσταντής είχε γενναίαν καρδίαν· δεν εκέχηρ διόλου ποίον ήτο το ιδικόν του συμφέρον· μόνον την φωνήν της καρδιάς του ήκουσε, και άπεφάσισε να κοπιήση, να υποφέρη, να βασανισθη δια τώσας ψυχάς.

—Εδω χρειάζεται θάρρος! είπε με τον νοϋν του· πρέπει να θρέψω τον αδελφόν μου πού είνε

άρρωστος, την νόμφη μου και τα ανέψιά μου. Είνε καθήκόν μου.

Και έγινε ψαρξ.

Δ'

Σας έτυχέ ποτε, να ίδητε εν μικρόν λουλουδάκι εις το άκρον του δρόμου ή επί τινος στεγής; Κανείς δεν το έπεριποιήθη, δεν το έπότισε, δεν έφρόντισε δι' αυτό, και όμως εκείνο ηξήσσε, ήθησσε.

Τοιαύτος ήτο και ο Κωσταντής· δεν έλαβεν ανατροφήν· μόνος του έγενε καλός· ή καλοσύνη του έφύτρωσε μόνη της· γραμμάτια δεν έδιδάχθη διόλου· άλλ' έντός του πλοίου όπου ήτο ναυτόπαις και έπειτα έντός της αλιευτικής του λέμβου μόνος του έδιδασκε τον έαυτόν του αριθμησιν και γραφήν, γράφων επί μίας σανίδος, επί ενός καθίσκου, επί μίας στάμνας, παντεϋ όπου ήδύνατο να γράφη.

Ο Κωσταντής δεν ώμοιαζε διόλου άλλους αλιείς οι όποιοι εργάζονται ολοκληρον την έδδομάδα και πηγαίνουν έπειτα την Κυριακήν εις το καπηλείον και μεθύουν, και εξοδεύουν τα χρήματά των και από άνθρωποι γίνονται ζώα! Όχι· ο Κωσταντής ποτε δεν έπάτησε το κατώφλιον του καπηλείου· αυτός έχει άλλους σκοπούς· εν ώ τρέφει τόσους ανθρώπους προσπαθεί να κάμη και οικονομίας. Ως να είνε δε έπάνω του ή εύλογία του Θεού κερδίζει πολλά· απήλαξε την οίκίαν του αδελφού του Λεωνίδα από την ύποθήκην πληρώσας το χρέος του προς τον γέροντα τοκιστήν· ή λέμβος την οποίαν βλέπετε εις την άκτίν είνε ιδική του· την ήγέρασε με το περίσευμά του· και αν μάλιστα «ή χρονία φέτος είνε καλή και έβγουν φάρια πολλά» σκοπεύει ν' αγοράση εν κότερο, ως εκείνο το οποίον βλέπετε ως λάρον εκεί μακράν, πλέον επί της θαλάσσης με τα λευκά του τα ίστια, και να γίνη καπετάνιος.

Ε'

Τί καλός νέος πού είνε ο Κωσταντής!

Είνε γενναίος: Όταν τα Θεοφάνεια ο άρχιερεϋς ρίπτη τον σταυρόν εις την θάλασσαν, ο Κωσταντής τον άρπάξει από τους πρώτους, διότι καλυμδω ως δελφιν.

Κατοικεί εις τον Πειραιά μετά της οικογενείας του αδελφού του· ο οίκισκος των κείται ύψηλά προς το μέρος της Φρεαττός και όταν την νύκτα αλιεύη, από την λέμβον του μακρόθεν διακρίνει το φως της κανδύλας το οποίον καίει

πρὸ τοῦ εἰκονίσματος τοῦ Ἁγίου Νικολάου· αὐτὸ τὸ φῶς εἶνε τὸ ἄστρον του.

Καὶ πόσον φιλόπονος εἶνε! εἶτε φῶχος εἶνε, εἶτε παγωνιά, αὐτὸς θὰ ὑπάγῃ νὰ φαρεύσῃ.

Ἐν ᾧ δὲ τὰ μικρὰ ἀνεψάκια του κἀθήνται πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ θαμβόνοιν μετὰ τὴν ἀναπνοὴν των τὴν ἕβλον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπειτα μετὰ τὰ δακτυλάκια των σχηματίζουσι φανταστικά θηρία, ἐκεῖνος ἐπιστρέφει καταδρεγμένος, κρυσταλλωμένος, ἀλλὰ ζωηρός, εὐτυχῆς διότι τὸν θερμαίνει ἀπὸ μέσα ἡ ἀφοσίωσις του, ἡ εὐεργεσία του.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὸ κλουβί σου
πέταξε, πουλί,
τὸ παλὸν κλαδί σου
πάλι σὲ καλεῖ.

Καὶ ἡ γῆ, ὑτυμένη
χλόης φορεσιά,
πάλιν σὲ προσμένει
ἔξω ἔς τὴ δροσιά.

Πέταξε, πουλάκι,
πειὰ δὲν σὲ κρατῶ,
μ' ἕνα μου φιλάκι
σ' ἀποχαιρετῶ.

Ἐλευθερίας ἀγέρι,
σὲ γλυκοφιλεῖ,
τὸ πιστὸ σου ταῖρι
ἔξω σὲ καλεῖ.

Σὲ ζητεῖ ἡ μαρὰ σου
πέρα ἔς τὸ κλαδί
τὴν ἐλευθερίαν σου
γλυκοκελαιδεῖ.

Μὲ χαρὰ ἀνοίγεις
τὰ φτερά, τρελλό,
μακριὰ θὰ φύγῃς·
χαῖρε! ἔς τὸ καλὸ!

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΧΝΟΥΔΟΦΤΕΡΗΣ

Ὁ Χνουδοφτέρης ἐξυπνᾷ πρώτῃν φοράν ἐπὶ ζωῆς του, διότι ἕως τότε πάντοτε ἐκοιμάτο. Ἦτο κλεισμένος εἰς ἕνα πολὺ μικρὸν θάλαμον.

— Οὐφ! τί στενόχωρα τοῦ εἶναι ἐδῶ, λέγει καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἠμπορέσω τόχα νὰ ἔβγω ἔξω;

Θέλει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν μίαν ἢ πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον· τόσω στενὸς εἶναι ὁ θαλαμίσκος· παρατηρεῖ, ἀλλὰ δὲν βλέπει καμμίαν θύραν. Καὶ ἔχει δικάσιον νὰ στενωχωρῆται· ἡ κατοικία του δὲν ἔχει οὔτε ἓν παράθυρον· ὦ τὸν δυστυχῆ! δὲν βλέπει καθόλου.

Ὁ Χνουδοφτέρης κτυπᾷ τὸν τοίχον τοῦ θαλαμίσκου του διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ῥάμφους του. Τάκ! τάκ! τάκ! — Δὲν γίνεται! θὰ ἔλθῃ κάποιος νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. — Ἀλλὰ κανεὶς δὲν φαίνεται.

Ἀρχίζει καὶ πάλιν: Τάκ! τάκ! τάκ! Κτυπᾷ δυνατώτερα· ἐπαναλαμβάνει τὰ κτυπήματά του τόσω πολὺ συχνότερα, ὥστε τὸ ῥάμφος του διακτυπᾷ τὸν τοίχον.

Πρὸ τινων μάλιστα ἡμερῶν ἔλαβε καὶ μίαν ἄλλην ἀπόφασιν. Μετὰ τὴν καθάραν Δευτέραν θὰ στελεθῇ τὰ δύο μεγαλειερά του ἀνεψία εἰς τὸ σχολεῖον· διότι θέλει νὰ μάθουν γράμματα, καὶ πολλὰ γράμματα.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ Κωσταντῆς ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ταύτην φωνάζει εἰς τὸν σύντροφόν του ὅστις φαίνεται μακρόθεν:

— Σπύρο! Αἱ! Σπύρο! Ἐλα γρήγορα! Ἐλα! Ἐπίπεσε ἡ φουσκοθαλασσιά!

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

του, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι πίπτουσι πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Λάμπει ὠραῖος ἥλιος, ὅστις στεγνώνει τὸ ὑγρὸν πτελὸν τοῦ Χνουδοφτέρη, ὁ ὁποῖος φρίσσει ἐξ ἠδονῆς.

— Ὡ! τί καλὰ τοῦ εἶναι ἐδῶ καὶ τί ζεστά, λέγει καθ' ἑαυτὸν, εἶναι πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ ἡμου.

Ἄλλ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι τόσω φωτειναί, ὥστε θαμβόνοιν τὸν Χνουδοφτέρη, καὶ τὸν ἀναγκάζουσι νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Τοὺς ἀνοίγει μετ' ὀλίγον, τοὺς κλείει, καὶ πάλιν τοὺς ἀνοίγει, ἕως ὅτου ἐσυνειθισε καλῶς τὸ φῶς, καὶ τότε παρατηρεῖ περίξ.

Πόσον εἶναι ὠραῖος! πόσον εἶναι μεγάλος! Πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς! θὰ δύναται νὰ πηγαίνωσιν ὅπως θέλει, θὰ θερμαίνεται εἰς τὸν γλυκὺν ἥλιον, θὰ βοδιῆ ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης.

Ἀφοῦ παρατήρησεν ὅλα ὁ Χνουδοφτέρης, ἐξετάζει καὶ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ μετὰ ἐξ εὐχαριστήσεως. Φορεῖ ἔνδυμα κίτρινον ἀνοικτὸν, θερμὸν καὶ ἀπαλόν, τὸ ὁποῖον τοῦ πηγαίνει θαυμάσια, καὶ κοκκινωπὰ ὑποδημάτια τὰ ὁποῖα τοῦ ἔρχονται ἴσα ἴσα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι ζωηρότατοι· καὶ τὸ ῥάμφος του; ὦ, γνωρίζει πολὺ καλῶς ὅτι εἶναι ἰσχυρὸν καὶ πολὺ μυτερόν· δὲν ἐλησμόνησε ὅτι μετὰ αὐτὸ κατέρριψε τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του.

Ἄλλ' ὁ Χνουδοφτέρης θέλει νὰ γίνῃ καὶ περιηγητής, θέλει νὰ κάμῃ ἀνακαλύψεις, καὶ

ἀρχίζει νὰ περιπατῇ μετὰ τοὺς μικροὺς του ὠραῖους πόδας, οἱ ὁποῖοι τρέμουσι ἀκόμη, ὅτε ἀκούει μίαν φωνήν: Κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ! Εἶναι ἡ μητέρα του ἡ Μαυροῦλα, ἣτις τρέχει πρὸς αὐτὸν, ἐνῶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ πολλὰ ἄλλα μικρὰ πουλάκια ὡς τὸν Χνουδοφτέρη· εἶναι οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του. Ἐννόησεν εὐθὺς εὐθὺς τὴν γλῶσσάν των.

— Ἀνοίξε τὸ στόμα σου, μικρούλη μου, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

Κάμνει ὅτι τῷ λέγει ἡ Μαυροῦλα, ἡ ὁποία βάλει εἰς τὸ στόμα του ἕνα μικρὸν κόκκινον κριθῆ, ἀφοῦ ὁμοῦς προηγουμένως τὸν θραύσῃ μετὰ τὸ ῥάμφος της διὰ νὰ τὸν φάγῃ εὐκολώτερον.

— Τί ὠραῖον πράγμα εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος, λέγει καθ' ἑαυτὸν· εἶναι ἀληθινὰ πολὺ εὐτυχισμένα τὰ πουλάκια, ὅταν ἔχουν καθὼς ἐγὼ μίαν τόσω καλὴν μητέρα νὰ φροντίζῃ δι' αὐτά.

(Μίμησις)

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἡ κυρία Ἀγλαΐα, διευθύντρια ἰδιωτικοῦ Παρθενωγαγείου, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γραφείου της, ὅπου εἰσῆλθε κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς μεσημβρίας, μίαν ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς αὐτήν. Παραδόξως ἠπόρησε, καὶ πρὶν τὴν ἀνοίξῃ προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῖος τὴν ἔφερεν. Ἄλλ' οὐδένα ἐνεθυμείτο. Καὶ ὁμοῦς ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν ἡ ὁποία βεβαίως δὲν ἔπασεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τὴν ἔβλεπε δεξιὰ τὴν παρατήρησι ἀριστερά, τὴν ἐξύγιζεν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ πῶς εὗρεθῃ ἐκεῖ. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τῆς ἐπιγραφῆς ἦτο χαρακτηριστὴρ μαθητρίας καὶ πολλὴν ὥραν τὸν ἔβλεπεν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ μαντεύσῃ, πρὶν ἀναγνώσῃ

τὴν ἐπιστολὴν, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἀνεγίνωσκε καὶ πάλιν ἀνεγίνωσκε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις τῆς ἐπιγραφῆς: «Πρὸς τὴν Κυρίαν Διευθύντριαν, Ἀξιότιμον Κυρίαν Ἀγλαΐαν», ὡς ἂν εἰς τὰς λέξεις αὐτάς ἐνεκλίετο ὁλόκληρον μυστήριον. Καὶ ὁμοῦς τὸ πρᾶγμα ἦτο λίαν ἀκλόον. Ἄν τὴν ἤνοιγε, τὸ πᾶν θὰ ἐγίνετο φανερόν, καὶ τίς τὴν ἔγραψε καὶ τί ἔγραψεν. Αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ ἡ κυρία Ἀγλαΐα καὶ ἀμέσως ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν. Τὸ βλέμμα της ἔπασεν εἰς τὰς ὑπογραφὰς πρώτον καὶ ἐμεδίασεν. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὰς ὑπογραφὰς τῶν καλλιτέρων καὶ εὐφραστέρων μαθητρῶν της:

— Ἄς ἴδωμεν, ἐπιθύρισε τί ζητοῦν αἱ πονηραὶ.

Και ανέγνωσε:

« Σεβαστή και αξιοτίμος κυρία διευθύντρια, κυρία Άγλαία, σάς (έδώ ήσαν δύο λέξεις έσβεσμένες) σάς φιλούμεν ως μητέραν! »

(Η κυρία Άγλαία έγκοιμήλασε και το συγκινηθείσα, και εξηκολούθησε την ανάγνωσιν): « Όχι μας συγχωρήσετε βέβαια την τόλμην την οποίαν λαμβάνομεν να σάς γράψωμεν. Ω! έμμεθα βεβαίαι ότι θα μας συγχωρήσετε όταν μάθητε ότι πρόκειται να σάς ζητήσωμεν μίαν χάριν δια την καλλιτέραν μας φίλην και συμ-

« ΣΙΩΠΗ ΓΙΑΤΙ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ! »

μαθήτριάς μας, την πρώτην της τάξεώς μας, την Χρυσούλαν. Ίδου πώς συνέβη!

» Χθές το πρωί ή Χαρίκλεια και ή Αντιόπη, ενώ έμβαίνον να ζητήσουν την Χρυσούλαν δια να έλθουν μαζί εις το σχολείον ήκουσαν χωρίς να θέλουν, χωρίς να θέλουν, σάς ορκιζόμεθα, και έλεγεν εις την Χρυσούλαν ή μητέρα της:

» — Άγριον, κόρη μου, θα σοι δώσω τα διδάκτρα δια να τα δώσης εις την διδασκάλισσαν. Άλλα γνωρίζεις με πόση στενοχωρίαν σοι τα δίδω; διότι, Χρυσούλά μου, έπικωχήναμεν άφ' ότου άπέθανεν ο πατέρας σου.

» Και έκλαιεν ενώ έλεγε της τελευταίας λέξεως. Και έπειτα ήκουσαν να την φιλή ή Χρυσούλα και να τη λέγη:

» — Έγνοια σου, μαμά μου, εγώ από αύριον δεν θα υπάγω πλέον εις το σχολείον. Περισσότερα γράμματα δεν μου χρειάζονται! Θα μείνω μαζί σου να εργαζώμαι και να σε βοηθώ.

» Ακούτε εκεί, κυρία Άγλαία, ή Χρυσούλα να άρση το σχολείον και να εργαζήται χωρίς να μινθάη γράμματα! ή Χρυσούλα, ή καλλιτέρα της τάξεως και του σχολείου! Δεν είναι αλήθεια, κυρία, ότι είναι ή καλλιτέρα του σχολείου;

» Έξακολουθώ πώς συνέβη.

» Η Χαρίκλεια και ή Αντιόπη έφυγαν και δεν την έπερίμεναν και ήλθαν εις το σχολείον και μās τή διηγούντο και έκλαιον σχεδόν. Τās

έπερικυλώσαμεν δλοι και έσκηπτόμεθα πώς να έμποδίσωμεν αυτό το δυστύχημα. Ακούτε εκεί σεις! να χάσωμεν την καλλιτέραν μας φίλην, ενώ δλοι μας είμεθα υποχρεωμένοι, κατασκληρωμένοι εις αυτήν; Φαντασθήτε, κυρία Άγλαία, ότι μās βοηθεί όλας, διότι αυτή είναι σοφή! μα σάς παρακαλούμεν να το πιστεύητε ότι είναι σοφή. Δεν ξέυρετε σεις. Το θέμα μας άμα είναι δύσκολον αυτή θα το ήξεύρη και θα μās τή κάμη, το βήμα μας θα το ίδη, την παλαιάν μας θή την διορθώση, τή εργόχειρόν μας θα το άρξιση, αυτή όλας, κυρία Άγλαία, τή ξέυρει, σάς βεβαιούμεν ώσαν διδασκάλισσα. Και έπειτα να παύση να έρχεται εις το σχο-

λείον! Έσκέφθημεν να καταβάλωμεν όλοι τās μικράς μας οικονομίας, αλλά δια πόσους μήνας θα φθάσουν; Τι να κάμωμεν! Απεφασίσαμεν λοιπόν να σάς γράψωμεν μίαν έπιστολήν και να σάς παρακαλέσωμεν να παρακαλέσητε τους γονείς μας να πληρώνουν δλοι εξ ίσου τα διδάκτρα της Χρυσούλας. Τι θα πέση του καθενός; Δεν είναι αλήθεια, κυρία Άγλαία; Και εγώ ανέλαβον να γράψω την έπιστολήν, διότι μου ήλθε να σκάσω καθώς ήκουσα την είδησιν.

» Φαντάσθητε ότι την ώραν καθ' ήν μās έδηγέτο ή Αντιόπη το συμβήν και την είχαμεν περικυλώσει ή Άθηνά με τόν τόπον εις το χέρι ή Πολυξένη και εγώ, και είχαν άγκαλιασμένη την Χαρίκλειαν ή Ευρυδική και ή Άρτεμις, εγώ ή οποία ήμην εις τόν πλευρόν της Αντιόπης μου ήλθε να ξεσχίσει την τραχηλιάν μου από τόν κατό μου, όταν ή Αντιόπη ειπε: « Σιωπή γιατί έρχεται ή Χρυσούλα! »

» Και πραγματικώς ή Χρυσούλα έμβήκεν εις την τάξην και έπειδή δεν μās είδεν ήρχετο, κρατούσα τή βιβλίον εις τήν χείρα, να μάθωσι την καλημέραν. Είδετε αγαθότης και εύγένεια, κυρία Άγλαία; Λοιπόν θα μās άρνηθήτε να μεσιτεύσητε εις τους γονείς μας δια την φιλάτην μας Χρυσούλαν; Δεν πιστεύομεν. Και με την έλπίδα ότι θα κατορθώσητε να μείνη συμμαθήτριά μας ή Χρυσούλα υπογράφομεθα

Ευσεβάστως

Πολύμνια, Χαρίκλεια, Αντιόπη, Άθηνά, Πολυξένη, Ευρυδική, Άρτεμις.

Η Διευθύντρια όταν ανέγνωσε την έπιστολήν συενικινήθη μέχρι δακρύων.

— Αυτή ή Πολύμνια, έλεγεν, είναι ή ζωηρότερα μαθήτριά μου, και ή εύγενεστέρα ψυχή! Με πόση άφέλειαν έγραψε την έπιστολήν της! Είναι αλήθες ότι έγραψεν: είμεθα βεβαίαι άντι βέβαιαι, ότι έχωμεν έν: Ίδου πώς συνέβη, εκά έποϋ δεν ήρμοζεν· άλλ' είναι επίσης αλήθες ότι με κάμνει αυτήν την σαιγιήν να κλαίω, όταν συλλογίζομαι ότι τόν εύγενείς καρδίας μοι ένεπιστεύθησαν να διαπλάσω.

Και μετά τινά στιγμήν σπογγίσασα τās δάκρυά

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟ ΕΠΗΕ

Προχθές δύο άδελφαι και δύο άδελφοί συνέζητουν. Δεν ειξεύρω καλά περί τίνος συνέζητουν, ειξεύρω όμως ότι, ή συζήτησις των ήτο πολύ σφοδρά και όλοι ώμίλουν με έξαψιν. Ο Σόλων

της έγραψε προς την μητέρα της Χρυσούλας την ακόλουθον έπιστολήν:

« Κυρία Μαρία,

Σήμερον ή Χρυσούλα δεν ήλθεν εις το σχολείον. Σάς βεβαίω ότι την άπουσίαν της ήσθάνθη εντός έμού και όλον τόν σχολείον, τόν όποιον διευθύνω. Ίδιως αι συμμαθήτριά της Χρυσούλας, Πολύμνια, Χαρίκλεια, Αντιόπη, Άθηνά, Πολυξένη, Ευρυδική, και Άρτεμις με συγκινοϋσι. Τόνση ή λύπη δια την άπουσίαν της είναι έξωγρασημένη εις τās προσωπά των.

» Γνωρίζω τās περιπετείας της οικογενείας σας και πιστεύω ότι θα μοι έπιτρέψητε, ως εις αδελφήν, να αναλάβω εγώ δι' έξόδον μου την έκπαίδευσιν της Χρυσούλας. Δεν πιστεύω να μοι άρνηθήτε την χάριν ταύτην και με την έλπίδα αυτήν Σάς ασπάζομαι ως αδελφή.

Άγλαία.»

Την επομένη ή Χρυσούλα εύρίσκετο μεταξύ των συμμαθητριάων της χωρίς ούδείς, οϋδ' αύται αι υπογράφασαι την έπιστολήν, να μάθωσι τόν πώς. Ηπόρουν μάλιστα τίς έπλήρωσε τās διδάκτρα άφού οι γονείς των οϋδεμιάν έλαβον παρά της διδασκαλίσσης αίτησιν. Η Χρυσούλα οϋδέν ταίς ειπεν, ή διευθύντρια προσεποιήθη ότι δεν έλαβε την έπιστολήν των και με τόνση άδιαφορίαν έφέρειτο προς αύτας ώστε δεν έτόλμησαν να την έρωτήσουν. Η κυρία Άγλαία ήτις οϋδέποτε εις οϋδένα έρανέρωσε τόν καλόν τόν όποιον έπραξεν, ένδομύμως έλυπείτο δια την άδιαφορίαν την όποιαν έδεικνυε προς τās καλās εκείνας φίλας, αι όποια την είχαν κάμει να κλαύση με την έπιστολήν των. Και ιδιαιτέρως προς την Πολύμνιαν έτρεφε τσαούτην στοργήν ώστε πολλάκις τη έσυγχώρει μικράς ζωηρότητας εξ εύγνωμοσύνης. Ναί, εξ εύγνωμοσύνης! Διότι τόν θάρρος της μικράς αυτης ζωηράς τη έδωκεν άφορμήν δια τόνση ώραν άρξαιν.

Σήμερον ή Χρυσούλα είνε γυνή διακρινομένη επί μαθήσει και ψυχικώς άρεταίς και διευθύνει έν των έπισημοτέρων παρθεναγωγείων τού ύποδούλου Έλληνισμού.

ΚΑΛΑΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΑΓΚΟΛΟΣ

είχεν έγερθή όρθιος και χειρονόμει ζωηρώς. Η Ύπατία τών άπεκρίνετο φωνάζουσα με δλοι τās δυνατά της. Ο Άριστιππος έκτόπα την χείρά του επί της τραπέζης, ή δε Ευρυδική τοίς έλεγε

καθαρά καθαρά ότι δεν εξεύρουν τί λένουν. Όστις τους ήκουε θα ενόμιζε περισσότερο ότι αγιοπαίδες μαλλόνουν εις τους δρόμους παρ' ότι συζητούν αδελφικώς καλοανατεθραμμένα παιδιά.

Αίφνης ο Σόλων εύρισκει έν νέον επίχειρημα, τό όποιον κανείς έως τήν στιγμήν έκείνην δεν είχε σκεφθῆ, και τό όριπτε εις τό μέσον τής σφοδράς έκείνης συζητήσεως: «Έπί τέλους, ό πατέρας τό ειπε!»

Αμέσως ή Υπατία καταβιβάζει τήν μύτην της και τήν φωνήν της, ό Άρίστιππος άποσυρει τήν χείρα του από τήν τράπεζαν και ή Εύρυδική ούτε ταιμουδιά δεν έκβάλλει. Ό πατέρας, ό όποιος έχει τόσα χονδρά και μεγάλα βιβλία, ό πατέρας, ό όποιος αναγιγνώσκει ένα σωρόν περιδικά και έφημερίδας; ό πατέρας, ό όποιος είνε τόσον σοφός, ό πατέρας, ό όποιος δεν άπατάται ποτέ «ό πατέρας τό ειπε!» ποίος θα άντέλεγε; Και έγινε ησυχία ως διά μαγείας. Ό Σόλων άνρθοῦται υπερηφάνως και έξακολουθεϊ ύποσηριζών τήν ιδέαν του τῶ φαίνεται ότι τήν βαρύτητα ή όποία ύπάρχει εις τό «ό πατέρας τό ειπε» τήν έλαβον οι ιδικοί του λόγοι, και ότι μετέχει και αυτός από τήν σοφίαν του πατρός του.

Αλλά τότε πώς συμβαίνει αυτά τά ίδια παιδιά να μήν ύπακούουν με τό ίδιον σέβας και να μήν ύποτάσσωνται εις όσα «ό πατέρας ειπε» και να φαίνονται ότι λησιμονοῦν μερικάς συμβουλάς, τας όποιας τοίς λέγει;

Πρό τινων ήμερῶν παραδείγματος χάριν, ό Σόλων άνερριχθή εις τήν άμυγδαλήν του κήπου των θέλων να συλλάβη μίαν γαλήν. Και όμως τί είχαν ειπέί ό πατέρας; Είπεν ότι είναι κινδυνώδες ν' αναβαινη εις τήν άμυγδαλήν, διότι εϊμπορεί να πέση και να σπάση τήν κεφαλήν του, προσέτι δε τῶ ειπεν ότι δεν πρέπει να κακοποιή τά ζῶα.

Όταν ή Υπατία ώμίλησε με άλαζονίαν πρός

μίαν συμμαθητριάν της και τήν έκαμε να κλαίη, πολύ άλίγον ενθουμήθη ότι ό πατέρας ειπεν ότι πρέπει να είνε εύπροσήγορος, εύγενής πρός τας συμμαθητριάς της, και πρός όλους.

Όταν ό Άρίστιππος επέστρεφέν από τό σχολείον, με τόν Γρηγόρην τό χαλοανατεθραμμένον παιδίον, έλησμόνησεν έντελῶς ότι ό πατέρας ειπε ποτέ να μή συναναστρέφεται με αυτόν.

Όταν ή Εύρυδική κρύπτεται εις μίαν γωνίαν και έξαφνα όρμα επί τής Υπατίας, ύποκρινομένη τόν καλλιχαντζάρον και φωνάζουσα άγρίως διά νά τήν τρομάξῃ, ενθουμείται άρά γε διόλου ότι ό πατέρας ειπε ποτέ να μή τό κάμνη αυτό, διότι είνε πολύ επικίνδυνος αυτός ό αιφνίδιος τρόμος; Μήπως άρά γε αί συμβουλαί, όταν παρέλθουν όκτώ, δέκα πέντε ήμέραι, παύουν πλέον να είνε συμβουλαί; Πολύ άλίγην αξίαν έχει ή εύπειθεια τῶν παιδιῶν έκείνων, τά όποία μόνον τήν στιγμήν κατά τήν όποίαν τά συμβουλεύουν πείθονται εις τήν συμβουλήν. «Ό,τι ό πατέρας ειπε πρέπει να τό πιστεύετε» πολύ καλά; αλλά πρέπει και να τό έκτελήτε, ειπε εύχάριστον είνε, είτε δυσάρεστον, είτε συμφωνεϊ με τας ιδέας σας και τας κλίσεις σας, είτε όχι. Πόσον γενναϊκαρδον θα ήτο τό παιδίον έκείνο, τό όποιον όχι μόνον ενθουμείται όσα τῶ ειπεν ό πατέρας, άλλ' εις πάσαν επιθυμίαν όπως πράξη καλόν τι, εις όλα τά κακά παραδείγματα, εις πάσαν τάσιν πρός τό να πράξη σφάλμα τι θα άντέταττεν έν: «Ό πατέρας τό ειπε» σταθερόν, επίμονον, και δεν θα έπραττε κατ' ούδένα τρόπον ό,τι τῶ είνε άπηγορευμένον!

Έκείνος ό θριαμβος θα είνε πολύ διαφορετικώτερος από τόν πρό όλίγον θριαμβον του Σόλωνος. Όστις θριαμβεύση κατ' αυτόν τόν τρόπον, δεν αισθάνεται υπερηφάνειαν, άλαζονειαν, άλλα χαράν, εύτυχίαν, και ό θριαμβος ούτος είνε εκατοντάμυς, χιλιάμυς καλλίτερος από τόν άλλον.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Ο ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ό Γιάννης ήτον μαθητής, με δίχως να μαθαίνη. Μόνον θαρρείς για τήν τιμή εις τό σχολείον πηγαίνει.

«Αν έχη τά βιβλία του 'ς τήν σάκκα κρεμασμένα, αλλά τά περισσότερα δεν είν' ούτε κομμένα, και τῶσπρά του τετράδια για να μήν τους λερῶση. Τό τόσο γυαλιστό χαρτί δεν τάχει μελανώσει, και έν πηγαίνη 'ς τό σχολείον ή παίζη με πενήνκια. Η τό θρανίο πελεκῶ, ή κάνει ανθρωπάκια. Κι' όταν τοχόν ό δάσκαλος 'ς τό μάθημα τόν βγάνη, τό στόμα του κρατεϊ κλειστό και βλέπει 'ς τό ταβάν. Μηδενικά και φυλακή και τιμωρία τόση. Ξ τόν Γιάννην δεν κατῶρθισαν να βάλουν λίγη γνώσι.

Συνεθίσει 'ς τής προσβολαίς, 'ς τήν πείνα, 'ς τό σκοτάδι.

Γιάννης πηγαίνει τό πρωϊ, Γιάννης γυρνᾷ τό βράδυ.

Έχει τό κάθε μάθημα 'ς τή γνώμη του ξεπέσει,

Η ιστορίε μοναχά καμμιά φορά τῶρέσει:

«Όταν κανείς καλληκαρῆς άνδραγαθίας κάνει...

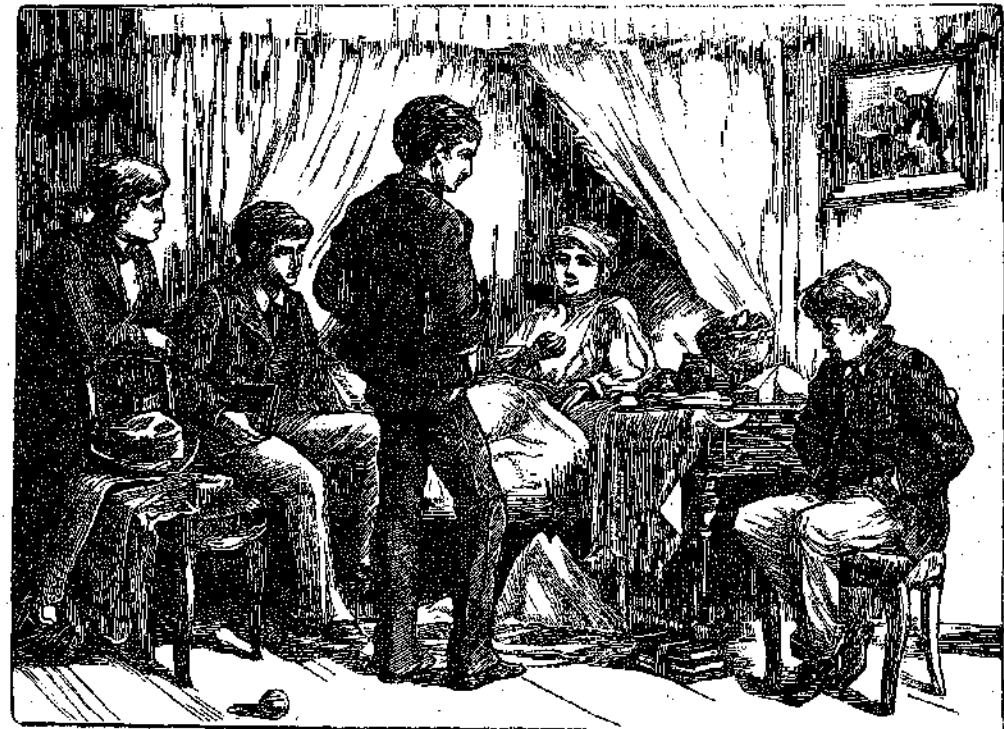
«Αϊ τότε ενθουσιασμάς άφράττος τόν πᾶνει!

Θέλει τόν κόσμο και αυτός να κάνει ένω κάτω

Και 'ς τά βιβλία άθᾶντο να μείνη τῶνομά του.

Μά πῶς; Πῶ νά βρεθοῦν έχθροί, για να τους πολεμήση

Σε ποιδ πεδίον τῶν μαχῶν κι' αυτός ν' άνδραγαθήση...

Έσκέφθηκε, και με μυαλό κατακτητού μεγάλου Εόρην' έχθρους — τοῦς μαθητάς ενός σχολείου άλλου — «Άφού μαθαίνουν γράμματα άλλου και μ' άλλον τρόπο, Κάνουμε κράτος χωριστό, κ' είν' από ξένον τόπο... Λοιπόν τό έθνος μας εγώ άμέσως θα συνάξω, και έναν πετροπόλεμο καλό θα τοῦς τινάξω, Να ιδούνε Γιάννης τί θα 'πῃ με μιά καλή σφενδόνα! —

Είπε εύθδς τή γνώμη του... Μ' αυτά τά λόγια μόνα Άμέσως μάζεψε στρατό: παιδιά όκτώ — έννεα, «Εγείν' ό Γιάννης στρατηγός κ' ή φοβερή παρ' εα, Σάν τέλειωσε τό μάθημα, με άδειαν στομάχι, Τό μεσημέρι ξεκινᾷ να δῶση πρώτη μάχη.

Ό Γιάννης, νόμιζε εύθδς πῶς θα να 'μπῆ 'ς τήν Πόλιν. Μά είχε τόλλο τό σχολείον τόν φοβερό Μανώλη, Άλλον μεγάλον στρατηγό, όπου πετῶνας πέτρα Μπορούσε ναῦρη τό σκοπό από πενήντα μέτρα. Ξ τήν πρώτη πέτρα πόρριζε ό Γιάννης ήρθε άλλη Και τόν εκτόπησε βαρειά άπάνω 'ς τό κεφάλι. Ό στρατηγός έαπλώθηκε φαρῶς πλατύς, και τότε Άμέσως έσκορπίσθηκαν οι άλλοι στρατιῶται.

Τόν κύρ Μανώλη έφεραν εις τήν Άστυνομία... Κ' ένας διαβάτης έτυχε εκεί και μ' εύσπλαγχία Ξ τό φαρμακείο έφερε τόν λιθοθυμισμένο Άγνωριστον άπ' τήν πληγή και κατωματωμένο.

Δώδεκα 'μέραις έμεινε ό Γιάννης 'ς τό κρεββάτι. Κ' ή μάνα του δεν εκλείσει τόσαις νυχταίς τό 'μάτι.

«Ηρῆ' ό Μανώλης να τόν 'δῃ κι' αυτός μετανοιωμένος Κ' εκεί κοντά του 'σάθηκε σκυφτός και λυπημένος. Κι' ό Γιάννης έτσι τοῦ' μιλεϊ: «Δεν πρέπει δά να σκάσης. Τέτοιο κεφάλι τίξιζε, Μανώλη, να τό σπάσης...»

«Όμως αυτό τό μάθημα ώφέλησε τόν Γιάννη. Άρκεσθηκε τόν στρατηγό πῶς δεν θα ξανακάνη, Πῶς τακτικά θα μελετᾷ, με όλη τήν καρδιά του, Για να τόν κάνει ίκανόν ή επιμελεία του Μέσα 'ς τής μάχης τήν φωτιά τῆ δόξα να ζήτηση, «Όταν μετ' ήμέρα ή Έλλάς 'ς τᾶλήθεια πολεμήση.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΗ

Ό Παύλος έλάστωσε τά ένδομάτα του, διότι εις τόν δρόμον δεν επρόσεχε ποῦ εδάδιζεν. Ό Πέτρος λέγει: «Καλά να πάθη!» Ό Πέτρος δεν έμαθε τά μαθήματά του, διότι έπαίξε άντι να μελετᾷ, και θα τιμωρηθῆ: «Καλά να πάθη»,

σκέπτεται ό Παύλος, «άφ' οῦ δεν έμαθε τό μᾶθημά του πρέπει να τιμωρηθῆ». Ό Παύλος έφαγε πάρα-πολλά γλυκίσματα και είνε ασθενής. Ό Πέτρος, όστις βλέπει όσον ίεϊνε ώχρός και πόσον τῶ πονει ό στόμαχός του, δεν τόν λυπείται

διόλου: «Ποιός τοῦ εἶπε νὰ φάγῃ τόσον πολλὰ γλυκίσματα; Καλὰ νὰ πάθῃ!» σκέπτεται. Ὁ Πέτρος ἠθέλησε νὰ κάμῃ πειράματα ἐπὶ τῆς θερμότητος τῆν ὁποίαν παράγει ἡ φλόξ ἐνός κηρίου καὶ ἔκαστος τὰ δάκτυλά του: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» ἀνακράζει ὁ Πέτρος, «ποιός τοῦ εἶπε νὰ παλῆ μετὰ τὴν φλόγα;»

Ἄλλα προχθὲς καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἐπραξαν σφάλμα τι, τὸ ὁποῖον διὰ λογαριασμὸν των ἐντρέπομαι νὰ εἶπω. Ἐτιμωρήθησαν καὶ οἱ δύο. Τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ Παῦλος σηκώνει τὸν κέσμον ἀπὸ τὰς φωνάς. Ὁ Πέτρος λακτίζει τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου. Ἄλλ' οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος δὲν λέγουν: «Καλὰ νὰ πάθωμεν!»

Διατί ἄρα γε; Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τόσον προθύμως ἐφώναζον: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» ὅταν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐλασπόμετο, ἐτιμωρεῖτο δι' ἀμέλειαν, ἔκαστε τὰ δάκτυλά του, ἠσθένει ἀπὸ τὴν λαμπαργίαν, διατί τότε δὲν λέγουσι τὸ ἴδιον διὰ τὸν ἑαυτὸν των

ὅταν καὶ οἱ δύο συγχρόνως τιμωρῶνται δι' ἀπειθειαν; Διότι καὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος τὸ «καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ λέγουσι μετὰ κακεντρέχειαν, μετὰ μοχθηρίαν, εὐχαριστοῦμενοι διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου. Μοὶ εἶπον μάλιστα ὅτι ὅταν λέγωσιν αὐτὸ τὸ «Καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ πρόσωπόν των ἐκφράζει εἰρωνείαν, ἐμπαιγμὸν.

Τοῦτο εἶνε πολὺ κακόν, μικροῦ μου φίλοι! δὲν ἔχει οὕτω;

Ἐκαστος ἄς μάθῃ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ: «Καλὰ νὰ πάθῃ!» ὅταν πάσῃ κακόν τι τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε ὁ αἰτιός· ἀλλ' ἐν βλέπετε τοὺς ἄλλους νὰ τιμωρῶνται διὰ τὰ σφάλματά των, μὴ δεικνύετε εὐχαριστήσιν, μὴ χαίρετε. Ἡ χαρὰ αὕτη εἶνε κακὴ χαρὰ, μοχθηρὰ χαρὰ· ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δυστύχημά των ἢ τὴν τιμωρίαν των προσπαθεῖτε πάντοτε νὰ ἐξάγετε ὠφέλιμον μᾶθημα, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ ὁμοίων σφάλμα ἢ ὁμοίων πάθημα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΞΑΝΘΗΝΗ Ι. ΚΑΛΟΥΤΗ, 9 ἐτῶν

Βραβεύεται κατὰ τὸν δεύτερον διαγωνισμὸν αὐτῆς διὰ κλίμακας

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως», τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, καὶ οὐτινος θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 183 δέκα ἐξ μικρῶν εἰκόνων, ἐκρίθησαν αἰετοί:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ
Ἐσπερος, 13 ἐτῶν.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου
Μικρὰ Σεισοურῆθρα, 9 ἐτῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου
Ἐλαδοτρόπιον, 12 ἐτῶν.

Ἐσφῆμου μινετας

Μικρὸς Καπουκίνος, 10 ἐτῶν.—Ἄπτερος Νίκη, 14 ἐτῶν.—Κορκοράν, 13 ἐτῶν.—Γεώργιος Α. Καρυδιάς, 12 ἐτῶν.—Πιπερόσπυρον, 10 ἐτῶν.—Συλλογισμὸς, 13 1/2 ἐτῶν.—Γραῖτα Δρύς, 9 ἐτῶν.—Μικρὸς Λεμβούχος, 11 ἐτῶν ἀκριβῶς.—Ἀραπάκος, 12 ἐτῶν.—Κωνσταντίνος Κύρκας, 11 ἐτῶν.—Πολυγράφος, 8 ἐτῶν.—Ἑλληνικὴ Σημαία, 11 1/2 ἐτῶν.—Ἐρυθρὸς Ψιττακός, 11 ἐτῶν καὶ ἐξ ἡμερῶν.—Συμπαθητικός, 11 1/2 ἐτῶν.—Κρί-κρί-κρί καὶ Τουροῦ-ροῦ, 9 1/2 ἐτῶν.—Γέρων Κηπουρός, 10 ἐτῶν.—Ἄπορος Παις, 10 ἐτῶν.—Τὸ Ἐλευθερωθὲν Πήλιον, 11 ἐτῶν.—Εὐάγγελος Γ. Μάγνης, 11 ἐτῶν.—Εὐδοξία Ρούσου, 13 ἐτῶν.—Δάμων καὶ Φιντίας, 14 ἐτῶν.—Μικρὸς Σεισοურῆθρος, 13 1/2 ἐτῶν.

Τὴ θαυμασιὰ ἐποχὴ ἡ τῶν ἐορτῶν! Ὁμολογήσατε, κύριοι ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι διηγωνίσθητε εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμὸν, ὅτι ἂν δὲν συνέπιπτον αἱ ἐορταὶ δὲν θὰ εἰργάζεσθε ἐπ' αὐτοῦ. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν, καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπὸ τὴν Βραΐλιαν καὶ ἀπὸ τόσα ἄλλα μέρη ἔστειλαν Ἀπάντησιν εἰς τὸν τέταρτον διαγωνισμὸν. Πότε ἐπρόφθασαν! Πότε! Καὶ ἂν τὸ χιόνι τῆς 21^{ης} Ἰανουαρίου συνέπιπτε νὰ πέσῃ ἐνταῦθα πρὸ τῆς 20^{ης} Ἰανουαρίου, πόσοι ἀκόμη θὰ διηγωνίζοντο. Διότι τί ἄλλο θὰ ἔκαμον κλεισμένοι μέσα; Τί ἄλλο καλλίτερον παρὰ θὰ εἶχον «τὴν Διάπλασιν» ἐμπρὸς των καὶ θὰ συνέτασσον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς; Δὲν πρέπει ὁμως νὰ περιμένητε τοιαύτας εὐκαιρίας ἢ κακοκαιρίας διὰ νὰ διαγω-

νίσεσθε· οὐδὲ νὰ δειλιάτε νὰ στέλλετε τὴν ἀπάντησίν σας, καθὼς ἐπραξεν, ὡς πληροφοροῦμεθα, πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων, ἐν οἷς καὶ ἡ Ἀκανθουλίς, καὶ ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς καὶ ὁ Κορυδαλὸς καὶ τὸ Εὐβοῖον Ἄνθος, οἱ ὅποιοι ἐγραψαν τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐδειλίασαν νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ δειλιάσουν ποσῶς. Διότι πρέπει νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε θὰ εὑρετε ἐπιεικέστερον κριτὴν ἀπὸ «τὴν Διάπλασιν».

Ἐκ τῶν 83 ἀπαντήσεων αἵτινες ἔφθασαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐμπροθέσμως, μόνον 65 ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει. Διότι ἐκ τῶν 18 αἱ μὲν δὲν ἀνεγινώσκοντο ποσῶς — τόσον κακογεγραμμέναι ἦσαν — αἱ δὲ ἦσαν ἀνυπόγραφοι ἐντελῶς — τόση ἀπροσεξία! — αἱ δὲ εἶχον ὑπερβῆ καὶ τὸ διπλάσιον τῶν ὠρισμένων ὀκτακοσίων λέξεων! — τόση φλυαρία! — καὶ ἄλλαι, — δὲν θὰ τὸ πιστεύετε, — ἦσαν ἀκατάληπτοι — τόση ἀσυναρτησία!

Ἐκ τῶν λοιπῶν 65 αἱ μὲν 22 ἐκρίθησαν ἀξίαι εὐφήμου μνείας, μία ἐκρίθη ἀξία τοῦ δευτέρου ἐπαίνου, δύο δὲ ἡ τῆς Μικρᾶς Σεισουρηθῆρας καὶ ἡ τοῦ Ἐσπέρου ἦσαν περὶ τοῦ βραβείου ἐπὶ πολὺ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Μικρὰ Σεισουρηθῆρα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἤρπασε τὸ βραβεῖον καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὸ μικρὸν τῆς ράμφος. Καὶ ὑπῆρξε μία στιγμή, καθ' ἣν ὀλίγου δεῖν τὸ ἐκράτει ἰδιῶν τῆς, ἀλλὰ... ἀλλὰ... ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὴ ἡ τόσον προσεκτικὴ καὶ χαριτωλόγος ἔγεινε ὀλίγον ἀπροσεχτοῦ καὶ ὀλίγον πολύλογος καὶ ἀπῆντησε δι' 904 λέξεων ἐνῶ μόνον δι' 800 τὸ πολὺ ἔπρεπε κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ ἐστερήθη τοῦ βραβείου, τὸ ὁποῖον τὸ ἔλαβεν ἰσόπαλος ἀγωνιστῆς, ὁ Ἐσπερος, καὶ οὕτω δι' αὐτὴν ἔμεινε καὶ πάλιν ὁ πρῶτος ἐπαῖνος.

Παρατηροῦμεν ὁμῶς εἰς τοὺς 82 ἐκ τῶν διαγωνισθέντων, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐγραψαν ὅτι ὁ κύριος τοῦ κουρελάδικου ἐκ τῆς ἐφημερίδος ἔμαθε εἰς ποῖον ἀνῆκε τὸ γατάκι, ὅτι δὲν ἐπρόσεξαν νὰ ἴδωσιν ὅτι αὐτὸς ἀναγινώσκει ἐπιστολήν, ἐν ἣ φαίνονται καθαρῶταται αἱ λέξεις ἐξᾶδ (ἐλφη) τὸ γατ (ἀνι.) Καὶ λέγομεν ὅτι κάμνομεν τὴν παρατήρησιν εἰς τοὺς 82 μόνον ἐκ τῶν 83, διότι ὁ Μικρὸς Σεισουρηθῆρος τοῦ ὁποῖου τὸ χειρόγραφον ἦτο τόσον κακογεγραμμένον, ὥστε τὰ περισσότερα δὲν ἀνεγινώσκοντο καὶ ἐπομένως δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ κρίνωμεν, ἔγραψεν ὅτι: «ὁ κύριος Ἀνδρέας», ὡς ὀνομάζει τὸν κύριον τοῦ κουρελάδικου, «εὗρεν εἰς τὰ παλαιόχαρτα τὴν ἐπιστολήν τῆς Κυριακούλας, ἡ ὁποία ἔγραψεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην τῆς Εὐθαλίαν εἰς τὸν Πειραιᾶ ὅτι εἶνε πολὺ λυπημένη αὐταῖς τῆς ἡμέρας, διότι ἔχασε τὸ γατάκι τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε χαρίσει ἕνας πολὺ ἐξυπνος κύριος ἀπὸ τὴν Ἡπειρον». Καὶ δι' αὐτὴν καὶ μόνην τὴν λεπτὴν παρατήρησιν τοῦ ὁ Μικρὸς Σεισουρηθῆρος κατετάχθη τελευταῖος μεταξὺ τῶν εὐφήμου μνείας, ἐνῶ ἔπρεπε ν' ἀπορριφθῆ τὸ χειρόγραφόν του διὰ τὴν κακογραφίαν του.

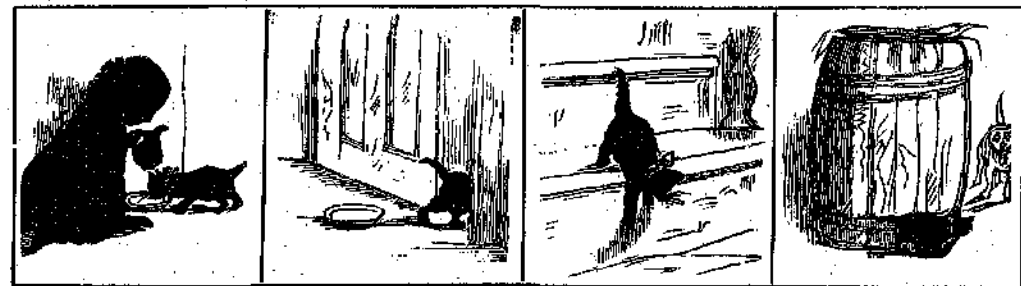
Εἰς τὸν πέμπτον διαγωνισμὸν τὸν ὁποῖον θὰ προτείνῃ «ἡ Διάπλασις» διὰ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἐλπίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ διαγωνισθησόμενοι θὰ γράψουν καθαρώτερον τὴν ἀπάντησίν των καὶ μὲ μαύρην μελάνην, καὶ ὄχι μὲ ἐρυθράν, ὅπως ἐπραξεν ὁ Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν παροιμίαν: «Κατὰ τὸν Μαστρο-Γιάννην καὶ τὰ κηπέλια του» ἔκαμε καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἐρυθρὰ ὡς τὰ πτερά του.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟΝ ΠΡΟΤΑΘΕΝΤΑ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 183 ΤΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Κατίνα εἶχε μιὰ γατίτσα πολὺ εὐμορφῆ μὲ τρίχας μαύρας καὶ γυαλιστεράς ὡς βελούδο.

Τὴν ἔλεγε Σερπετή, τὴν ἀγαποῦσε δὲ τόσο πολὺ, ὥστε μόνη τῆς τῆς εἶδε τὸ φαγὶ πρῶτ', μεσημέρι καὶ βράδυ, καὶ ἐπρότιμα νὰ μείνῃ αὐτὴ νηοτικὴ παρὰ ἡ Σερπετή. Ἔνα πρῶτ', ἀφοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ πιάτο τῆς Σερπετῆς τὸ φαγί, ἐπῆγε καὶ ἐκείνη νὰ πῆ τὸν καφέ τῆς. Τὸ φαγὶ ἦτο πολὺ καὶ ἡ Σερπετή εἶχε τὸ πολὺ μεγάλο κακὸ νὰ εἶνε λαίμαργη. Τὸ ἔφαγε ὅλο, ἐρούσωνσε καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ὄχι, ἐνοεῖται, ἀπὸ τὴν φούσκωσι, ἀλλὰ διότι ἠσθάνετο ὅτι τὸ μεσημέρι δὲν θὰ εἶχε βρεθῆ νὰ φάγῃ. Εἰς τὴν στενοχωρίαν τῆς αὐτὴν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἕνας περίπατος καλὸς θὰ τὴν ὠφελοῦσε πολὺ εἰς τὴν χώνευσιν· δὲν εἶχε τελειώσει τὴν σκάψιν τῆς αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε τῆς θύρας, καὶ μὲ ἕνα πῆδημα ἀπὸ τὴν σκάλαν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ὀλίγα βήματα εἶχε κάμει, ὅτε ἀντικρύζει τὸ ἀνοικτὸ στόμα ἐνὸς σκύλου· ἐπάγωσε τὸ αἷμα ἔς τῆς φλέβας τῆς ἀπὸ τὸ φόβος τῆς, καὶ

τὸ βάζει ἔς τὰ πόδια χωρὶς νὰ εἰσέυρη οὔτε ἐκείνη ποῦ πηγαίνει· ὁ σκύλος τὴν στρώνει ἔς τὸ κοντό· ἡ καυμένη ἡ Σερπετή τὰ εἶχε χάσει, καὶ ὅσῳ ἐσυλλογίζετο ὅτι ὦρα τὴν ὦρα θὰ τὴν ἀρπάξουν τὰ νύχια τοῦ σκύλου, τόσῳ περισσότερο ἔτρεχεν. Ἐξαφνα βλέπει ἔμπροστά τῆς ἕνα βαρελάκι: «Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία μου,» εἶπε μὲ τὸν νοῦ τῆς, καὶ ἀμέσως σκαρφαλώνει, χώνεται μέσα ἔς τὸ βαρελάκι καὶ ἐκεῖ ἐλουφάζεν ἡσυχῆ, διότι τὸ βαρελάκι ἦτο ὑψηλὸ καὶ ὁ σκύλος δὲν ἔφθανε νὰ πηδῆσῃ μέσα.

Ἡ Κατίνα, ἀφοῦ ἔπινε τὸν καφέ τῆς καὶ ἔμαθε τὸ μάθημά τῆς, ἐνθυμήθη τὴν Σερπετή καὶ ἐπαρξενεῖθῃ πῶς δὲν ἦλθε νὰ τὴν εὔρη! τὴν φωνάζει, τίποτε, τρέχει εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου τῆς εἶχε βάλει τὸ φαγί, δὲν βλέπει ἄλλο παρὰ μόνον τὸ πιάτο ἄδειο· φάγει εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια, παρατηρεῖ κάτω ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλα, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἠμπόρσεν νὰ τὴν εὔρη. Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ κτυπᾷ τὰ πόδια τῆς εἰς τὸ πάτωμα. Ὁ μπαμπᾶς τῆς καὶ ἡ μαμά τῆς ἀκοῦν τῆς φωνᾶς, τρέχουν νὰ ἴδωσιν τί ἔπαθε, τὴν ἐρωτοῦν τί ἔχει, καὶ ἐκείνη ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἀποκρίνεται, ἀλλὰ καὶ τόσῳ περισσότερο φωνάζει, διότι ἂν καὶ ἦτο ἡ Κατίνα καλὸ κορίτσι τὴν εἶχαν ὁμῶς χαϊδεύσει καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἤρχιζε τὰ κλάμματα καὶ εἴσπετο εἰς τὸ πάτωμα. Τέλος μὲ τὰ πολλὰ τοὺς εἶπε τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν ἔκλαιε, καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς τῆς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὸ βάλῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ὅποιος τὴν ἤυρε θὰ τὴν ἔφερον ὀπίσω.

Καθὼς σᾶς προεῖπον ἡ Σερπετή ἐχώθη εἰς τὸ βαρελάκι καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ διὰ τὸν φόβον τοῦ σκύλου. Εἰς τὸ βαρελάκι ἐκεῖνο ἔρριπτον οἱ γείτονες τὰ σκουπίδια καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ ἔπερνε ὁ σκουπιδᾶς καὶ τὰ ἔρριπτε εἰς τὸ κάρρο. Ἐνας ὁ ὁποῖος ἐμάζεψε, διὰ νὰ τὰ πωλῆ, τὰ παληόχαρτα καὶ παληοκούρελα, τὰ ὁποῖα ἔβαζεν εἰς ἕνα τσουβάλι ποῦ εἶχε ἔς τὸν ὦμό του, ἦλθε κατὰ κακὴν τύχην τῆς Σερπετῆς καὶ στὸ βαρελί ἐκεῖνο διὰ νὰ φάξῃ μήπως εἰς τὰ σκουπίδια εὕρη παληόχαρτα. Ἐσχυλῶν εἰς τὸ βαρελί καὶ εἶδε τὴν Σερπετῆν καὶ μαζὺ μὲ τὰ παληόχαρτα τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἔρριπεν εἰς τὸ τσουβάλι τοῦ διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερο· καὶ ὅταν τὸ τσουβάλι ἐγένετο ἐπῆγεν εἰς τὸ κουρελάδικο νὰ τὰ πωλήσῃ. Ἐφθασεν εἰς τὸ κουρελάδικο καὶ ὁ Κύριος Γεώργιος — ἔτσι ὀνομάζετο ὁ κύριος τοῦ κουρελάδικου — ἀφοῦ τὰ εἰδὼς, τὸν ἐπλήρωσε καὶ ἐγύρισε τὸ τσουβάλι διὰ νὰ τὰ ἀδειάσῃ· ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὰ κουρέλια ἔπεσε κάτω καὶ ἡ Σερπετή. Ὁ Κύριος Γεώργιος ἐπειδὴ εἶδε τὴν Σερπετῆν τόσο εὐμορφῆ δὲν τὴν ἐδίωξεν, ἀλλὰ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὸ μαγαζὶ του.

Τὴν πρῶτην ἡμέραν ἡ Σερπετή ἐνθυμείτο τὴν μικρὴν τῆς κυρίαν καὶ δὲν ἠμποροῦσεν ἀπὸ τὴν

λύτην της να ήσυχάζη, αλλά μετά δυο, τρεις ημέρας έσυνείθισε τον Κύρ-Γεώργη και δεν την έμελλε τόσο πολύ.

Μίαν ημέραν ο Κύρ-Γεώργης είδε εις τα καλήχορτα μίαν έφημερίδα και επειδή δεν είχε δουλειάν την έπηρε και την έδιάβαζεν' άμα έφθασεν εις το τελευταίον φύλλο, εις τας «γνωστοποιήσεις,» είδεν ότι είχε χαθή μία γατίτσα με χαρακτηριστικά άπαράλλακτα σαν της Σερπετής, και παρεκαλείτο όποιος την ήβρε να την έφερε εις τον κύριόν της, ό όποιος θά του έδιδε μεγάλην άμοιβήν. Ο Κύρ-Γεώργης άμέσως βάζει το καπέλο του, πέρνει εις το ένα χέρι του την Σερπετή και εις το άλλο την έφημερίδα και τρέχει εις το σπίτι της Κατίνας, διότι εις αυτό το σπίτι έλεγεν η έφημερίς. Η Κατίνα άμα είδε την Σερπετή της, όλίγον έλειψε να πετάξη από την χαράν της' αλλά και η Σερπετή, ως προς αυτό το ζήτημα, δεν έπηγε πίσω παρατηρήσατε εις την εικόνα και θα την ίδητε ότι φαίνεται σαν να πετᾷ από τα χέρια του Κύρ-Γεώργη.

Υστερον από το πάθημα αυτό η Σερπετή έγινε φρόνιμος και όχι μόνον δεν της ήλθε πλέον όρεξις διά περίπατον, αλλά και την λαιμαργίαν της έκοψε, διότι εξ αιτίας της έπαθε τόσα κακά.
ΕΣΗΠΕΡΟΣ, ετών 13.

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

Ήθελε να αναπνεύση της θαλάσσης τον άέρα
Και ειμᾶ σ'εδ άκρογιάλι' ένας μύρμηκας μιά' μέρα
Σιγαλά περιπατούσε
Και χωρίς καμμιά φροντίδα γύρω - γύρω έκυττούσε.

Σ'εν να τούλεγε το κύμα π' άφριζε εκεί κοντά του :
«Φίλε, για τραθήξου λίγοι!» Άλλ' εκείνος, τή δουλειά του,
"Όλος πόζα και καμάρι
Τράβαε τον ίδιο όρομο τον άέρα του να πάρη.

Μα το κύμα άφου είδε, ότι τον κουρδ του κάνει :
«Τό λοιπόν ζουνθ θα σουβγη, μύρμηκά μου, τ'ε σεργιάνι!»
Με θυμό πολύ φωνάζει
Κ' έξαφνα με τους άφρους του ώρμηξε και τ'εν άρπάζει.
Άγωνιστή ό καυμένος κι' από τους άφρους έπάνω
Σήκωσε τήν κεφαλή του, κ' είπε : «Πρέπει ν' αποθάνω
Διασκεδάσις όλίγη
Άφου έκαμε τον νού μου άπ' τήν κεφαλή να φύγη.»

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πολύ λυκεΐται « η Διάπλασις » διότι τινές εκ των μικρών της φίλων δεν αναγινώσκουν, φαίνεται, την άλληλογραφίαν της και δι' αυτό παρεπονέθησαν ότι δεν έλαβον το χαριτωμένο βιβλιάριον, ενῶ επλήρωσαν την συνδρομήν των πρό του Ίανουαρίου. «Όσοι όμως ήξεύρουσιν πόσον ένδιαφέρουσα είναι η « Άλληλογραφία » εις όλους τους αναγινώσκοντας « την Διάπλασιν » δεν άπέτειναν τοιαύτα παράπονα προς αυτήν, διότι πρώτον πάντων την « Άλληλογραφίαν » αναγινώσκουν και είδον την εις το τέλος αυτής εν τῷ φυλλάδιῳ του παρελθόντος Ίανουαρίου δήλωσιν περί του χρόνου της άποστολής του χαριτωμένου βιβλιαρίου. Έλπίζομεν ότι όλοι οι μικροί μας φίλοι θα αναγινώσκουν του λοιπού την « Άλληλογραφίαν » μετά προσοχής, διότι πᾶν ὅτι ιδιαίτερον έχει να εΐπη « η Διάπλασις » προς αὐτούς, εκεί, εις την « Άλληλογραφίαν της » τὸ λέγει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.
Ὁ διδάσκαλος. Ποίους και πόσους πόλους γνωρίζεις ;
Ὁ μαθητής. Τρεῖς τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον και τὸν πόλον ποῦ εκαθαλίκευον ὁ Χριστός όταν εἰσῆλθεν εις τὰ Ἱεροσόλυμα.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Σεισουρηθροῦ.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Κοστακῆ.
— Παιδί μου, δὲν πρέπει ποτὲ ν' αναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριαν ἐκείνο τὸ ὅποιον εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμεραν, ἔλεγεν εις τὸν Κωστακῆν ἡ μήτηρ του.
— Ἄν εἴν' ἔτσι, μαμά, εἶπε τότε ὁ Κωστακῆς,

δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ φάμε σήμερα τὴν ταῦρτα ποῦ ἐφύλαξες δι' αὐτόν ; Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Κοστακῆ.
Ἐῖς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μικροῦ Παύλου τρώγει συχνά ὁ κύριος Ῥώτας, φίλος τῆς οἰκογενείας.
Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Παῦλος εἶνε ὅλος χαρᾶ.
— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ, ποῦ ἔρχομαι και τρώω μαζί σας; τὸν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν ὁ κύριος Ῥώτας.
— Ὡ! ναι.
— Διότι μ' ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν εἴν' ἔτσι;
— Ἄ, ὄχι! Γιατὶ κάνομε ἕνα φαγητὸ περισσότερο!
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Πιτενοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Αἱ λοιπὸν παῖα ἐξ ὧν τῶν μικρῶν μου φίλων συνέλαβε τὴν ιδέαν να παραστήσῃ μετ' ἄλλων φίλων τὴν τὸ δράματιον τοῦ κ. Αἰμυλίου Εἰρημμένου « Τὸ Δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς », αἱ; ποῖα; Γράφατέ μοι ἐπέτυχεν ἡ παράστασις; ἔχεις κροκωτήθητε; εἴχετε ἀκροατήριον εὐαίσθητον, τὸ συνεκινήσατε; ἐπνεύθητε διὰ τὴν ὥραν σας ἀπαγγελίαν; Γράφατέ μοι ὅλας τὰς λεπτομερείας ὅσαι τὸ παραστήσατε και εἰπέτε μοι ἂν θέλετε να δημοσιεύσω και ἄλλο δράμα, ἂν σᾶς ἀρέσκουν τὰ δράματα. Ἐκούσατε; Περιμένω τὴν γνώμη σας και τὰς πληροφορίες σας.
Και ἡ κωμῆδια « Τὸ ἄστυον » ποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εις τὴν γάταν σας; Τὴν ἐβάλατε να τὴν παραστήσῃ; ἄλλὰ ποῦ να εἴρητε Σαρπητὴ και Τρεμοῦλη και Ἀσπροῦλι και Σταχτερό και Ἀραπάκι! Ἄ! ὁμολογήσατε ὅτι τοιοῦτους ἐξόχους ἠθοποιούς δυσκόλως δυνατόν να εὑρίσκωμεν κάθε ὥραν. Και ἔπειτα ποῖος ἀπὸ σᾶς θὰ εἶχε τὴν σκληρότητα ὥστε να ὑποκρηθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Στρατῆ! Ἄσὸ εἶνε τὸ μεγαλιότερον κᾶλυμα εις παραστάσιν αὐτῆς. Δὲν εἶνε ἀληθές;
Λοιπὸν, φίλε Ἐσπερε, σὲ συγχαίρω. Δός μοι να σπρίξω τὴν χεῖρά σου, και στείλῃ μοι τὴν φωτογραφίαν σου. Γρηγόρη ὄμως.
Ἡ ζωὴν ἔγω τί θὰ ἀπήντας σὺ, φίλη μου Γραζα Ἀρθε, ἐάν ἤρωτάσο διατὴ ἡ Κοπενάγη εἶνε διάσπμος πόλις; θὰ ἔλεγες; ἠδὲ ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος. Πολὺ καλά εἶνε και τοῦτο εἰς λόγος. Ἐρώτησον ὄμως και τὴν Μικρὰν Σεισουρηθραν να ἰδῆς ποῖαν ἀπάντησιν θὰ σοι δώσῃ αὐτὴ θὰ σοι εἴπῃ: «διότι ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἄνδερσεν!» Και ἂν δὲν ήξεύρησ τί ἔστιν Ἄνδερσεν μάθε ὅτι ὁ Ἄνδερσεν ἔγραψε τὰ ὠραιότατα παιδικὰ διηγήματα, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων μεταφρασθέντα εὑρίσκονται δημοσιευμένα εις τοὺς προηγουμένους τόμους « τῆς Διαπλάσεως ».

Μία ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεών σου θὰ δημοσιεύθῃ εις προσοχῆς φυλλάδιον, φιλιτάτη Ἀειθαλής Δάφνη.
Διατὴ ἡ Σφιγξ τῶν Θηδῶν ἐπιφορτίζει ἐμὲ να διαδιβάσω τοὺς ἀσπασμούς της εις τὸν Δάμωνα και Φιντλιν ἐνῶ ἄλλην τὴν ἡμέραν εἶνε μαζί των; Διατὴ; Και ὁ Μικρὸς Καποουίνος δὲν εἶνε ἄλλην τὴν ἡμέραν με τὸν Βενλ Ζαῦ Ζαῦ;
Ἄσπε καθ' ἡν ἡμέραν ἔγραψες τὴν ἀπάντησιν εις τὸν Δ' Διαγωνισμόν, ἀγαπητέ μου Μικρὸ Ἀεμοδῆχε, εἴδρατὰς τὰ γεννέθλιά σου. Βέβαια! ἀφοῦ μοι λέγεις ὅτι ἦσο 11 ἐτῶν ἀκριβῶς καθ' ἡν ἡμέραν μοι τὴν ἀπέστειλες! Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν εἰσοδὸν σου εις τὸ 12 ἔτος!
Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, φίλοι μου Δάμων και Φιντλία ἀνακαλύπω ὀλίγην κακεντρέχειαν, ἐκεῖ εις τὸ τέλος Διατὴ; Τί σᾶς μέλλει ἐπᾶς διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἄλλων; Θὰ εἴπω εις τὴν Μικρὰν Σεισουρηθραν και εις τὸν Περν-πῆν-πῆν ὅτι ἡ Ἀγγλιαφόρος Περριστερά ἔμαθε τὸ ὄνομα τῶν και τὸ εἶπε και εις σᾶς.
Ἐρωτῆσατε, πληροφορία, ἀσπασμοί, προσρήσεις. Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου ἐπιθυμᾷ να μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Συλλογομένου. — Ἡ Μικρὰ Σεισουρηθρα μοι γράφει: «Φιλιτάτη Διάπλασι!» Οἱ μικροί σου φίλοι ἡ Ἀκανθουλλις και ἡ Σαρθὴ Ἀγραμπελιη και ὁ Μικρὸς Καποουίνος θέλουν να μάθουν τὸ ὄνομά μου. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται πολλὸ παράδοξον να ζητῇ να μάθῃ τὸ ὄνομά μου ἡ Ἀκανθουλλις, ἡ Ἀκανθουλλις ποῦ με αὐτὴν ἐγὼ καθ' ἡμέραν πετῶ και ἔταν ἔλθῃ ἡ Βροντῆ και ἡ Ἀστρατῆ και χυλάσῃ τὴν φωλεάν μας τρομάζομεν και αἱ δύο και τὸ πρῶτον σηκωνόμεθα και πηγαίνομεν μαζὺ να εἴρωμεν μαλλὲ και ἔπρᾶ χόρτα διὰ να κάμωμεν τὴν φωλεάν μας και δὲν ήξεύρει τὸ ὄνομά μου; και ἡ Ἀγραμπελιη και ὁ

Μικρός Καποκύνιος (ὃν εἶνε ἄνθος καὶ ὄχι καλόγηρος) δὲν ἤθερον τὸ ὄνομα μου ποῦ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὴν Ἀκανθουλλίδα τὸ ποῦ ἔταν ζημερῶση πηγαίνοντες καὶ τραγοῦδμεν καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ ὄρατα χρώματά των καὶ μὲ τὴν εὐωδία των καὶ ἡμαῖς μὲ τὸ μελωδῖκόν κελόδημα καὶ τραλλίζοντες τὸν κόσμον; — Ὁ Φωτοδόλος ἄσπρη προσφέρει τοὺς ἀπακαμοὺς του πρὸς τὸν Ἑσπερον καὶ τὸν Ἀργυρόδοτον, τῶν ὁποίων ἐπιθυ-

μεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα, πρὸς δὲ τὸν Γ. Δ. Κ. μὲ παρακαλεῖ νὰ εἶπω δεῖ νομαζέται Ἀθανάσιος Σ. Σ. καὶ κατοικεῖ τώρα ἐν Ναυπλίῳ. — Ἡ Ἀκανθουλλίς ἐρωτᾷ τὴν Φωτοδόλον Ἀκτίνα διατι δὲν εἴη ἀπήνηται εἰς τὴν τελευταίαν της ἐπιστολήν. — Ὁ Μικρὸς Καποκύνιος εὐχάρησετὶ Ἰωάννην τὸν Ἰσπαννὸν διὰ τὰς εὐχὰς του καὶ τὸν ἀσπάζεται, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ τὸ ἄλλοθός του ὄνομα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

18. Φωνηεντόλπιον: — π' — δ' ν' — τ' ν' — ρ' γ' ν' — σ' — πρ' τ' — πρ' π' — ν' — λ' — π' — ν' — πρ' σ' — χ' — κ' — μ' τ' — κρ' σ' — σκ' ψ' — κ' — ν' γ' μ' τ'.

Ἐστιάη ἐκ Μαθησαίλια τοῦ δευτέρου.

19. Συλλαβογράφοι: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου εἶνε νόσος, τὸ σύνολόν μου διατρέχει τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐστιάη ἐκ τῆς Ἀκανθουλλίδος.

20. Συλλαβογράφοι: Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἄλφαβητάριον, τὸ δευτέρον μου εἰς τὰς προθέσεις, τὸ δὲ σύνολόν μου καιεῖ.

Ἐστιάη ἐκ Ἀσιουδίου ἐκ τῆς Μικρᾶς Πηλοπούδος.

21. Λεξιγράφοι:
Μὲ τὴν κεφαλήν καθένος εἰς τὸ σῶμα μὲ φορεῖ, ἄνευ ταύτης μὲ φοβοῦνται... ἀλλὰ μόνον οἱ μοφοῖ.

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Κορυθαίου.

22. Λεξιγράφοι:
Εἰς ναοὺς ἀρχαίους, εἶμαι ἀλλὰ μὲ τὴν κεφαλήν. Τὴν ἀπέκοψας; ἀμέσως προένω πόνον πόλον.

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Συλλογισμένου.

23. Ἀναγραμματισμός:
Ἄτ' τὰ κύματα γεννώμαι, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήτης. Καὶ τοὺς πλέοντας φωτίζω, ἂν μὲ ἀναγραμματίσης.

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Μικροῦ Σισυροῦ ἑσθου.

24. Αἶνυγμα. Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἰστέτι ἂν προφέρης, λῦεται;

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Πιτινεῦ.

25. Ἐρώτησις. Κατὰ τί ὁμοιάζει ἐν βιβλίον μὲ ἐν τεμάχιον μπακλαβῆ.

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Εὐάστου Ἀθωου.

26. Λογοπαίγιον. Πῶς νομαζέται ἡ κόμη τῆς

Ἑλλάδος εἰς τὴν ὁποίαν μόνον πλούσιοι δύνανται νὰ κατοικοῦν;

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Ἀρακάου.

27. Λογοπαίγιον. Ποία εἶνε ἡ πόλις ἐκεῖνη ἣ ὁποία εὐρίσκεται εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία;

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Σαυθέρου.

28. Λογοπαίγιον. Πῶς νομαζέται ἡ πόλις τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι ἀθλήται εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των;

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Μικροῦ Λαμβούγου.

29. Λογοπαίγιον. Ποία πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶνε ἀπαράιτητος εἰς τὰ πλοία;

Ἐστιάη ἐκ Π. Τσάλη.

30. Λογοπαίγιον.
Ναὶ δὲν εἶμαι συγγενῆς σοῦ, πλὴν παράδοξον ἄστειόν! Ὅλοι σας ἀνεξαίρετος μὲ ἀποκαλεῖτε θεῖον!

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Συρκαθητικοῦ.

31. Ἀπροσδόκητον. Τίς πηγαινέι ἀπ' Ἀθηναῶν εἰς Πειραία χωρὶς νὰ κάμῃ ἐν βήμα;

Ἐστιάη ἐκ τοῦ Κορυθαίου.

32. Ἀπροσδόκητον. Ποῖον αἶνυμα εἴτης ἀσπλάσσεως οὐδέτις τῶν ἀναγνωστῶν της οὐδέποτε θά λύση;

Ἐστιάη ἐκ τῆς Γραίας ἑσθου.

33. Ἀπροσδόκητον. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐρεθοῦν χόρτα ἐντός τῶν ὑποδημάτων μας;

Ἐστιάη ἐκ τῶν Κρτ-κρτ-κρτ καὶ Τουροῦ-ρεῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

1. Ὅταν μετὰ τινος τῶν συμμαθητῶν σου συμμελετᾷ, μὴ μεταχειροῦν φωνὴν δυνατήν, ὥστε νὰ γίνεσαι εἰς τοὺς ἄλλους ἐμπόδιον πρὸς τὴν μελέτην.
2. Περανθός.
3. Ἀσυνιδίον.
4. Μήλιος.
5. Πρῶος.
6. Θράκη.
7. Ἄλιος.
8. Τὸ Αἶνυμα.
9. Πόλις.
10. Τ. Φ. (πάροι).
11. Τὸ Φανάρι.
12. Τὰ Ἄγραφα.
13. Ἐλαρος (ἐλα, φῶς).
14. Αἰετὶ τὰς κλειδάνας ὁ ὀπηρέτης του.
15. Ἐάν εἶνε φαλακρός.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΩΝ

Ἄγιος τῆς Βέρμου 3. — Ἀθηνάγιος Γ. Ἑλλά 4 ὄ. — Ἀκροβύλλης 6 ὄ. — Ἀλδανός 8 ὄ. — Ἀμαρόλλης 10 ὄ. — Ἀνιμῶν 12 ὄ. — Ἀνέριος Νόξ 9 ὄ. — Ἀνθέρην Πορταλάκι 8 ὄ. — Ἀπτερος Νέον 11 ὄ. — Ἀραβίος Ἰπκος 5 ὄ. — Ἀργυρόδοτος 5 ὄ. — Ἀρκελῖος 7 ὄ. — Βασαλοκόλου Ἰγγένιος καὶ Ἀρτερις 5 ὄ. — Βασαλίος L. N. 11. — Βοῦ Ζοῦρ 8. — Βλαγγάδης 3 ὄ. — Βουσοῦδων Μωρία 9. Βουτοῦ Ἰγγένιος 6. Γαλακίς 12 ὄ. — ἄμυν καὶ Φυντίας 8 ὄ. καὶ 13. Δαλῶνς Σ. Ἄλ. 6 ὄ. — Ἐλλαδοστράτιον 14 ὄ. — Ἐπτερος 9 ὄ. — Εὐδοκόλος 7. — Ἰακκάρτος 8 ὄ. καὶ 12 ὄ. — Ἰακκάρτος 3 ὄ. — Θεοκλής Ἀδρῶν 4. — Ἰωβὰς Πηλοπονήσιος 6 ὄ. — Ἰωαννίδου Ζ. Βερπερῆ 10 ὄ. — Ἰωάννης ὁ Ἰσπαννὸς 3 ὄ. — Καραδὴ Ἰσπανία 10 ὄ. καὶ 12. — Κελεῖντς Π. I. 6 ὄ. — Κασάου καὶ Πολυδάρης 4 ὄ. — Κερδῶνς Α. Γ. I. 6 ὄ. — Κολινοῦς Ἐλεῖν I. — Κύρη 12. — Λεοντῆς I. Σπαρ. 6 ὄ. — Μαρκοῦρος Κρητῆς 12 ὄ. — Μαρκοῦρος Ἄλ. 9 ὄ. καὶ 9 ὄ. — Μάκας Κράβ 8. — Μιτρά Διαβόλας 13 ὄ. — Μιτρά Μάισου 9 ὄ. — Μιτρά Πηλοπούδης 5 ὄ. καὶ 6 ὄ. — Μιχρὸ Ἰσσυροῦρα 13 ὄ. — Μιχρὸ Ἑθελοντῆς 16 ὄ. — Μιχρὸς Καποκύνιος 12 ὄ. — Μισσοῦς 11 ὄ. καὶ 2. — Νέος Κελεῖντς 10 ὄ. — Οὐνονομοῦλος Α. Β. 2. — Οὐάνιος Σπαρῆ 11 ὄ. — Παις τοῦ Πυθου 12 ὄ. — Παπαγοῦροῦ Γ. 13 ὄ. — Παπαδοῦροῦ Κωνσταντίνου I. Κωνσ. καὶ Ἄρα. 12. — Πιτσιλιῆς Γ. Θεοδοῦλος 10. — Ραυκαλας Πλάν 3 ὄ. — Σολαῖος Π. Φ. 2 ὄ. — Σράμα 14. — Σπρῆς τὸν ἑσθῶν 7. — Ὑλάος Κ. I. 7 ὄ. — Τίς Οὐδῆ 10. — Φιλακίτης 2. καὶ Η. 1. — Φωτοδός Ἄσπρη 12 ὄ. καὶ 14.

Συνοδὸν ἑτησία καὶ μόνον προσηλωρῶτα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἑξῶτοντῳ φρ. 3.
 Αἱ συνοδῶν ἐπὶς διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίον καὶ λήγουσι τὴν 31 Ὀκτωβρίου.
 Συνοδωρικὰ ἔγγραφα κατὰ πάσας ἑσθῆς καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ὀρθίου τοῦ τρίτοντος ἔτους.
 Εἰς τὰς προμηθειῶνας καὶ προκητιβάλλοντας 10 ἕως 12 συνοδωρῶς στέλλεται Ἴν φυλλῶν δωρεὰν ὅτι ἔλον τὸ ἔτος. Ἄριστα δ' ἐκτεταῖ δροχ. 20 ἕως τοῦ 100 εἰς τὰς προμηθειῶνας πλείονος συνοδωρῶς τῶν 12. — Αἱ συνοδῶν εἰς τὴν ἑσθῆν καὶ τοῦ ἑσθῆρικου ἀποστέλλονται κατὰ γεωγραφικὰς ἀλλοτινὰς, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν ἀμερικανικῶν κρατίων, ὅς τε καὶ δι' Ἀμερικανικῶν δέουσι δὲ εἶνε πολλὰ διὰ χρονομετρήτων τῆς ἑσθῆς μόνον Γραφῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τοκομετρήτων τῶν Ἑλληνικῶν ἑσθῶν, διὰ τῶν νοσημάτων, χρηματομετρήτων καὶ συναλλαγτικῶν. Διευθύνονται δὲ ἐκ αὐτῆς πρὸς τὴν διευθυντὴ ἐπὶς διαπλάσεως τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.